

ogsaa kunne overlade til visse Folk at udøve Vegevirksomhed paa et vist Omraade, uden at vi skulle lade os affrakke ved Muligheden af, at der kan ske Feil. Folk i Almindelighed have dog saamegen Forstand paa deres eget Vel og Ve, at de ikke lade sig behandle til deres egen Skade, og i alt Fald er det vist, at den, som man har Tillro til, kurerer En allersnarest, enten han er lægevidenskabelig dannet eller ikke; er derimod Tillroen til Lægen ikke tilstede, vil han ikke udrette synderlig Meget. Der er fremkommet enkelte Bemærkninger, som jeg tror, ikke ere aldeles berettigede eller i alt Fald ikke ere rigtig anvendte. Dette gjælder navnlig min ærede Ven og Kollega fra 7de Kreds (S. Pedersen), som bebrejdede Forslagsstillerne i det andet Thing, at de ikke der havde modtaget den Bistand, der var tilbudt dem. Denne Bebrejdelse rammer ikke, thi det var først ved 3die Behandling i det andet Thing, at et høitæret Medlem og den høitærede Justitsminister traadte alvorlig op imod Sagen og reiste en heftig Modstand, og jeg veed ikke af, at enten det høitærede Medlem, til hvem jeg sigter, eller den høitærede Justitsminister under Sagens tidligere Behandling havde tilbudt nogensomhelst Bistand. Harde dette været Tilfældet, er jeg overbevist om, at Forslagsstillerne ikke havde undslaaet sig for at modtage Bistanden, thi den traangte de i overordentlig Grad til, om ikke af anden Grund, saa for at faae Lovforlaget fæst igjennem, men ogsaa af den Grund, at det høitærede Medlems og den høitærede Ministers Indsigt og Kjendskab i saa Henseende langt maa overgaa en Lægmands. Jeg skal nu ikke opholde det høie Thing længer, men kun bede om, at Sagen maa blive tagen under Behandling i dette Thing, idet jeg tror, at det vil være høist ulogt, om Landstinget skyder denne Sag fra sig, uden gennem en Udvalgsbetænkning eller en særlig Forhandling at tilkjendegive, hvad det egentlig mener om denne Sag. Den er af en overordentlig Bigtighed, og jeg antager ogsaa, at de allersfeste Medlemmer her i Thinget have en Fornemmelse af, at den nuværende Tilstand i alt Fald ikke er saa ønskelig, som den burde være.

Formanden: Jeg behøver ikke at minde ærede Medlemmer om, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at komme for langt ind paa de Forhandlinger, der have fundet Sted i det andet Thing.

Rosenorn-Teilmann: Da det ærede

Stø kongevalgte Medlem (Nising) aabnede Forhandlingen om denne Sag, gjorde han den Bemærkning, at han havde ventet noget, fordi han troede, at der var Medlemmer, der kunde føle sig opfordrede til at tage Ordet for at anbefale Lovforslaget. Det er senere under Forhandlingens Gang blevet bragt i Erindring, at der her i Thinget har været fremlagt et Regeringsforslag, som i Meget stemmede overens med det Forslag, der nu er kommet til os fra Folkethinget. Det er Grunden til, at jeg har fundet mig foranlediget til at begjære Ordet; thi det kan jo være muligt, at der er Medlemmer tilstede her i Salen, der ikke vide, at jeg er den, der som Justitsminister forelagde hint Lovudkast, der virkelig i Meget samstemmer med det, der nu er kommet fra det andet Thing, og navnlig i Henseende til dets Oprindelse. Da jeg for 5 Aar siden som Justitsminister forelagde et Regeringsudkast til Ordning af denne Materie — jeg huster ikke, hvad Lovforslagets Titel var den Gang — tog jeg til Forbillede et Lovudkast, der var udarbejdet i Norge, og som der havde været Gjenstand for en meget udførlig Overveelse og Forhandling, men som ganske vist ikke var blevet til Lov. Dette Forslag, som nu ligger for, har ogsaa taget sit Forbillede i Norge, men fra et Lovudkast, som senere virkelig er blevet til Lov der. Jeg oversaa ikke for 5 Aar siden og overser heller ikke nu, at Forholdene i Norge og her ere i høi Grad forskellige, og navnlig deri, at der paa et større Areal i Norge er en tyndere Befolkning end her hos os. Her kunne vi jo glæde os over, at de fleste Egne have en tæt Befolkning, som er i Stand til at give en videnskabelig uddannet Læge sit Udkomme, og vi kunne altsaa for saa vidt sige, at der her ikke trænges til Assistance af andre end af videnskabelig uddannede Læger. I Norge ere Forholdene anderledes; der kan det være nyttigt og gavnligt, at der ogsaa gives andre end videnskabelig uddannede Mænd eller Kvinder, om man vil, til at fomme deres Medlemmer til Hjælp med deres Kundskaber i Sygdomstilfælde; men een Ting har Danmark og Norge dog fælles i denne Sag, nemlig Forordningen af 5te September 1794, der endnu ordner Forholdet hos os, og til for ganske nylig ordnede det samme Forhold i Norge. Det er, forekommer det mig, et temmelig væsentligt Moment. Jeg maa fremdeles være af den Formening, at, hvad man i Norge har kunnet finde tilraadeligt i disse Forhold, heller ikke kan være saa aldeles forkert for Danmark, at det skulde være Noget, man slet ikke